

Σερρών Θεολόγος: «Σ' αποζητούμε, Χριστόδουλε!...(Σ. Καργάκος)»

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Σερρών και Νιγρίτης](#)

Με την δέουσα ιεροπρέπεια εορτάσθηκε και στην Εκκλησία των Σερρών, η πανσεβάσμιος μνήμη των τριών μεγίστων φωστήρων της τρισηλίου Θεότητας και προστατών της ελληνικής παιδείας, Αγίων Ιεραρχών, Βασιλείου του Μεγάλου, Γρηγορίου του Θεολόγου και Ιωάννου του Χρυσοστόμου και ετιμήθησαν οι μορφές του μακαριστού Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κυρού Χριστοδούλου, με την ευκαιρία της συμπλήρωσεως 17 ετών (+28/01/2008), από της προς Κύριον εκδημίας του και των αιμνήστων εκπαιδευτικών και μαθητών-τριών της Πατρίδος.

Σήμερα, Πέμπτη 30 Ιανουαρίου 2025, τελέσθηκε η πανηγυρική θ. Λειτουργία στον ιερό Καθεδρικό και Προσκυνηματικό Ναό Αγ. Θεοδώρων Σερρών, ιερουργήσαντος

του Σεβ. **Μητροπολίτου Σερρών και Νιγρίτης κ. Θεολόγου**, συμπροσευχητικώς παρόντων της Δημάρχου Σερραίων κ. Βαρβάρας Μητλιάγκα, των Διευθυντών της Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαιδεύσεως Σερρών κ. κ. Ιωάννου Καραβασίλη και Δημητρίου Σωτηριάδη, εκπαιδευτικών, αντιπροσωπειών σχολικών μονάδων και ευλαβών χριστιανών.

Κατά την διάρκεια της θ. Μυσταγωγίας, ανεγνώσθη το **Μήνυμα της Ιεράς Συνόδου της Εκκλησίας της Ελλάδος** επί τη εορτή των Αγίων τριών Ιεραρχών. Προ της απολύσεώς της τελέσθηκε Αρχιερατικό μνημόσυνο υπέρ μακαρίας μνήμης και αιωνίου αναπαύσεως της ψυχής του αιμνήστου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κυρού Χριστοδούλου και των ψυχών των κεκοιμημένων εκπαιδευτικών, μαθητριών και μαθητών της Πατρίδος μας, καθώς και των θυμάτων της σιδηροδρομικής τραγωδίας των κοιλάδος των Τεμπών.

Ο **Σεβ. Ποιμενάρχης της των Σερρών** και Νιγρίτης Εκκλησίας κ. Θεολόγος με την θαυμάσια, δυναμικώτατη και επίκαιρη ομιλία του, συνεκίνησε, οικοδόμησε και ενεθάρυνε όλους τους εκκλησιασθέντες. Εκάλεσε τα παιδιά να μιμούνται τους καλούς διδασκάλους τους στην αρετή, την φιλέργια και την φιλομάθεια και να εντρυφούν στην πίστη και την σοφία των τιμωμένων Αγίων τριών Ιεραρχών, ώστε να κτίσουν ένα δυνατό, ισορροπημένο και κατά Θεόν άρτιο χαρακτήρα, υπογραμμίζοντας μεταξύ άλλων και τα εξής:

«Μόλις ολίγα χρόνια μετά την απελευθέρωσή του, από την δυσβάσταχτη σκλαβιά στους οθωμανούς Τούρκους, με πρωτοβουλία του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, το έτος 1841, καθιερώθηκε η τιμή στους τρεις μεγάλους Ιεράρχας και φωστήρας της τρισηλίου Θεότητας, τους οποίους και ανέδειξε, ως προστάτας των ελληνικών γραμμάτων και της παιδείας, θέλοντας δι' αυτού του τρόπου να αποτυπώσει με τον πλέον επίσημο τρόπο μία χειροπιαστή πραγματικότητα στην οποία στηρίχθηκε διαχρονικώς ο εθνικός μας βίος, ότι δηλαδή, ο ελληνικός πολιτισμός και τα ελληνικά γράμματα είναι αδιάσπαστα ζυμωμένα με την ορθόδοξη χριστιανική πίστη, την φιλοθεία, την φιλοπατρία, την φιλανθρωπία, το ελληνικό "φιλότιμο", μία θαυμαστή ενότητα, που εκφράζει μ' έναν δυνατό τρόπο την ιδιοπροσωπία και την ταυτότητα του ελληνικού Έθνους.

Μέσα απ' αυτήν την θαυμαστή σύνθεση, της οποίας πρωτεργάτες υπήρξαν οι σήμερα λαμπρώς εορταζόμενοι άγιοι Τρεις Ιεράρχες, Βασίλειος ο Μέγας,

Γρηγόριος ο Θεολόγος και Ιωάννης ο Χρυσόστομος, σφυρηλατήθηκε η δημιουργική συμπόρευση και συλλειτουργία του χριστιανισμού με το ελληνικό πνεύμα. Από τα ζωηφόρα νάματα αυτής της αιρέου και αθανάτου πηγής εποτίσθη, έζησε και ανεπτύχθη διαχρονικώς, όχι μόνον, το γένος των Ελλήνων, αλλά και ολόκληρος ο κόσμος. Η οικουμένη ολόκληρη εμπνεύσθηκε και ευεργετήθηκε πολλαπλώς από την θαυμαστή αυτή σύζευξη, που ονομάζεται ελληνοχριστιανικός πολιτισμός και παράδοση.

Ενώπιόν μας, στις ημέρες της μεγάλης πνευματικής κρίσεως, που διερχόμεθα, τίθεται το πάντοτε ουσιαστικό, δυνατό και επίκαιρο ερώτημα: Σε τι κόσμο θέλουμε να ζήσουμε; Τι κόσμο θα παραδώσουμε στα παιδιά μας; Ποία αγωγή προσφέρουμε στα παιδιά μας σήμερα; Προς ποία κατεύθυνση τα οδηγούμε; Έχει η σημερινή εκπαίδευση και σε τι βαθμό την αγωνία και τον αγώνα της αναδείξεως και καλλιέργειας των υψηλών αρετών μέσα στην ψυχή τους; Θέλουμε τελικώς έναν κόσμο, όπου θα κυριαρχεί κατ' απόλυτο και μονιστικό τρόπο η νοησιарχία, η ειδωλοποίηση των γνώσεων και των πληροφοριών χωρίς όμως γνώση και αρετή;

Δημιουργούνται, σήμερα, δυστυχώς οι συνθήκες εκείνες, από κέντρα και παράκεντρα, που προβάλλουν ένα μοντέλο ζωής, χωρίς Θεό, χωρίς αξίες, χωρίς κανόνες και αρχές, χωρίς άρωμα ζωής και αιωνιότητας. Προβάλλεται, δυστυχώς, συστηματικώς σήμερα, ένας τρόπος ζωής, όπου ο άνθρωπος και μάλιστα ο εμπαθής άνθρωπος γίνεται αυταξία, είδωλο, κακέκτυπο του ιδίου εαυτού του. Αναδύεται, σήμερα, με την συμμετοχή ή και την σιωπηρή ανοχή μας ένας κόσμος, όπου κυριαρχεί η έκπτωση των ηθών, το στυγνό συμφέρον, η καταπάτηση των θείων, ακόμη και των νόμων της φύσεως, όπου η παραβατικότητα, ο αμοραλισμός, ο μηδενισμός, η ισοπέδωση των πάντων, δημιουργούν παρακμιακές καταστάσεις, που μυρίζουν αποσύνθεση και θάνατο.

Στον αντίποδα της θλιβεράς αυτής πραγματικότητας, οφείλουμε να αγωνισθούμε για μια παιδεία, όπου οι γνώσεις θα φωτίζονται από την πίστη στον Θεό, την γνώση, το ήθος, τα ιδανικά, τις αρετές, τις υψηλές πανανθρώπινες αξίες, οι οποίες ωραιοποιούν και ιεροποιούν τον άνθρωπο. Σήμερα, ο κόσμος έχει ανάγκη, πρωτίστως από ακεραίους και ισορροπημένους ανθρώπους, με πίστη, φως, ποιότητα, ήθος, καθαρή ψυχή και λόγο. Από τέτοια υγιή πρότυπα έχουν ανάγκη τα παιδιά μας. Και το ελληνικό σχολείο οφείλει, μέσα από το αδαπάνητο, πνευματικό και πολιτιστικό θησαυροφυλάκιό του, να τους τα διδάξει και να τους τα εμπνεύσει.

Οι άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας, αλλά και οι μεγάλοι Έλληνες φιλόσοφοι της πολιίας αρχαιότητας διεκήρυτταν ότι, όταν η επιστήμη χωρίζεται από την δικαιοσύνη και την άλλη αρετή, "πανουργία και ου σοφία φαίνεται". Διότι, ο άνθρωπος δεν είναι μόνον νους, χρηστική ύλη, αποθήκη πληροφοριών, αλλά είναι εξ ίσου και ψυχή, κυρίως ψυχή αθάνατη, που έχει ανάγκη από την πίστη στον Θεόν για να επιβιώσει και να κατακτήσει την ομορφιά και το κάλλος που του αρμόζει.

Η τιμή είναι μεγάλη και η ευθύνη ακόμη μεγαλύτερη για τον δάσκαλο, που "ιερουργεί" στο έμψυχο θυσιαστήριο της παιδικής και νεανικής ψυχής το μυστήριο της ζωής και της αξίας του ανθρωπίνου προσώπου. Σκοπός της παιδείας, κατά τον μεγάλο έλληνα ιστορικό και πανεπιστημιακό διδάσκαλο, Κωνσταντίνο Παπαρηγόπουλο (1815-1891), δεν είναι μόνον η παροχή γνώσεων, αλλά κυρίως και πρωτίστως, η διαμόρφωση χρηστών χαρακτήρων και η καλλιέργεια του έσω ανθρώπου. Γύρω από τους δύο αυτούς πόλους, την πίστη και την παιδεία, ετόνιζε ο μεγάλος αυτός ιστορικός και ακαδημαϊκός, περιστρέφεται η ανάπλαση και διαπαιδαγώγηση των νέων μας.

Μ' αυτήν και σ' αυτήν την τιμή, την ευθύνη και την κληρονομιά, την οποία μας εκληροδότησαν οι άγιοι Πατέρες της Εκκλησίας μας, οι Έλληνες φιλόσοφοι της αρχαιότητας, αλλά και η εν γένει παράδοση του τόπου μας, πρέπει να αναμετρηθούμε και να ζυγισθούμε όλοι μας, διδάσκοντες και διδασκόμενοι, η κοινωνία ολόκληρη».

Ο Σεβασμιώτατος αναφέρθηκε, επίσης, καταλλήλως με θερμούς λόγους και βαθιά συγκίνηση, στην πολυτάλαντη και φωτεινή προσωπικότητα του μακαριστού Πρωθιεράρχου κυρού Χριστοδούλου, αφιερώνοντας στην μνήμη του, τους τόσο αληθινούς και συγκλονιστικούς στην απλότητα και ειλικρίνειά τους λόγους, του μεγάλου Έλληνα ιστορικού, δοκιμογράφου και συγγραφέως Σαράντου Καργάκου (1937-2019), ο οποίος, σε δημοσίευσμά του, μεταξύ άλλων, έγραφε για τον αείμνηστο, μεγάλο Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο:

«Όταν έφυγε έγραφα: "Σε κλαίει ο λαός!". Σήμερα, μετά από την παρέλευση τόσων ετών από τη θανά του είμαι υποχρεωμένος να γράψω: "Σε θέλει ο λαός!". Στο διάστημα της επίγειας απουσίας του έφυγαν κι άλλοι πολλοί, μεγάλοι και τρανοί, που ήσαν πασίγνωστοι εδώ κι εκεί. Όλους όμως τους πήρε το ποτάμι της Λήθης. Μόνον ο Χριστόδουλος ζη άσβηστο καντήλι στην ψυχή του αγνού λαού που πονεί για την έρμη Πατρίδα.

Όσο ζούσε ο Χριστόδουλος, ο λαός είχε μια ελπίδα: είχε έναν ηγέτη! Ήταν για το λαό μας ό,τι και ο Χρυσόστομος για τον εγκαταλελειμμένο λαό της Σμύρνης. Και οι δύο οδηγήθηκαν στο μαρτύριο. Ο ένας πέθανε βασανισμένος, ο άλλος πέθανε φαρμακωμένος.

Κανείς δεν ήπια τόσο φαρμάκι όσο ο Χριστόδουλος. Φαρμάκι από τους εγγύς και τούς μακράν! Γιατί είχε Παπαφλέσσειο ανάστημα και ύψωνε φωνή υπέρ πίστεως και Πατρίδος. Κουβαλούσε μέσα του την παράδοση του 1821. Με τον λόγο του ξαναζωντάνευε τ'αρματολίκι, τους καιρούς της παλληκαριάς και της λεβεντιάς... . Τον έφαγε η χαμέρπεια και η κακομοιριά. Η χυδαία κακολογία και μικρολογία. Έπρεπε να πέσει για να πεισθούν οι κακόπιστοι πόσο μεγάλος ήταν! Δανείζομαι μια φράση του Παν. Κανελλόπουλου για να τον παραστήσω: "Τον μικρό τον γνωρίζει κανείς από την άνοδό του • τον μεγάλο από την πτώση του". Ναι, όταν έπεσε ο Χριστόδουλος, ήταν σαν να έπεσε η Βασιλική Δρυς της Πατρίδας. Ο λαός έχασε τον άνθρωπο που του προσέφερε όραμα, δύναμη, αντιστασιακή διάθεση... .

Ο Χριστόδουλος χτυπούσε διαρκώς την καμπάνα του συναγερμού, διότι "άκουε την βοή των πλησιαζόντων γεγονότων". Γι' αυτό είχε απέναντί του όλους αυτούς που απεργάστηκαν την σημερινή μας κατάντια. Δυστυχώς, στην Ελλάδα, αντί να

χτυπάμε αυτούς που βάζουν την φωτιά, χτυπάμε εκείνους που βαράνε την καμπάνα του συναγερμού.

Δεκάδες οι φαρέτρες με τα δηλητηριασμένα βέλη που στρέφονταν εναντίον του. Τουέκαναν τη ζωή του φαρμάκι.Κι αυτός σαν τον μάρτυρα Χρυσόστομο συγχωρούσε και προχωρούσε... .

Στα χρόνια του ηΕκκλησία “έλαμπε από χαμόγελο”, μπήκε το γέλιο στην Εκκλησία. Κέρδισε την παραπαίουσα νεολαία. “Κι εγώ μαζί σας αλλά κι εσείς μαζί μου”.Κι οι νέοι θα πήγαιναν μαζί του, έστω κι αν τους οδηγούσε στο Ζάλογγο. Θαέπεφταν, αλλά θαέπεφταν σαν τον Ίκαρο από ψηλά... .

Είχε Ικάρειο πνεύμα μέσα του ο Χριστόδουλος. Πετούσε πάνω από τα ευτελή και τους ευτελείς σαν τον βασιλικό αητό. Εκάλυπτε τους πάντες με την πίστη,την καλλιφωνία του, την πολυγνωσία του, την πολυγλωσσία του, με τοιλαρό φως του προσώπου του.Άγρυπνος σαν τον Άργο, μελετούσε τα πάντα κι ήταν ενήμερος για τα πάντα.Έγραφε ακατάπαυστα ακόμη κι όταν συνομιλούσε, ακόμη κι όταν τηλεφωνούσε.

Έτσι, με το χιούμορ, την ετοιμολογία, την λεκτική ευθυβολία, την ευθυφροσύνη και την μεγαλοφροσύνη ήξερε να κερδίζει καρδιές.Βέβαια οι μικρόψυχοι τον φθονούσαν. Τον φθονούσαν καιόσοι είχαν βαλθεί να ξεριζώσουν τη γλώσσα μας, να ξεπατώσουν την παιδεία μας, να ξεδοντιάσουν την Εκκλησία μας, να σπιλώσουν την ιστορία μας, να ακρωτηριάσουν την Πατρίδα μας. Τον φθονούσαν όλοι αυτοί που προσπάθησαν και προσπαθούν να μετατρέψουν έναν γίγαντα λαό, σε λαό νάνων. Σε λαό θάμνων, κατά το δικό τους ανάστημα... .

Σήμερα μιλούν άλλοι, που κάποτε τον είχανε πικράνει.

Τώρα νιώθουν τι “τζοβαϊρικό” πολυτίμητο χάσαμε. Σε μια πρόσφατη επίσκεψή μου στο Α΄ Νεκροταφείο των Αθηνών, είδα τάφους γυμνούς επιφανών, ενώ ο τάφος του Χριστόδουλου ήταν πνιγμένος στα λουλούδια.Πήγα να κόψω ένα γαρύφαλλο κι από κάτω σ’ένα χαρτάκι είδα γραμμένη τη φράση:“Σ’αποζητούμε, Χριστόδουλε!”...».

Τέλος, ο Σεβ. κ. Θεολόγος, ευχήθηκε χρόνια φωτισμένα και ευλογημένα στην εκπαιδευτική κοινότητα του τόπου και σε όλους τους συμπροσευχηθέντες πιστούς, που προσήλθαν για να τιμήσουν την μνήμη των Αγίων προστατών των ελληνικών γραμμάτων και της παιδείας.

